

25. Raamattuluento: Särkynyt

Rukous:

Sä särje mun kivinen sydämeni.

Se uudeksi luo, Isä taivaan,

Se pyhitä sanallas puhtahaksi

Ja synnistä vieroita aivan.

Mua syntistä armahda, Herra!

(Edellinen VK 277:4)

Ihmisen elämän vaikeimpia luopumistapahtumia on suostuminen täydellisesti Jumalan tahtoon? Tämä taipuminen merkitsee näet aina oman tahdon murtumista ja luopumista kokonaan omasta itsestään. Jumalan sanan mukaan se tarkoittaa sydämen särkymistä, mielen murtumista ja oman korskean hengen nöyrytymistä. Sellaiseen ei ihminen itse itsessään kykene. Sellaiset työt ovat Jumalan töitä. Ja kuitenkin on niin, että ihmisen oman uppiniskaisuuden vuoksi Jumalan tahto ei aina pääse toteutumaan jokaisen kohdalla.

Kuitenkin lupaus kaikille särkyneille ja nöyrytyneille on yhä voimassa. ”Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun korkeudessa ja pyhydessä ja niitten tykönä, joilla on särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi.” (Jes. 57:15).

Pyhä ja Ylhäinen asuu korkeudessa, mutta hän alentuu alas asumaan myös niissä jotka ovat särkyneet, joilla on oikea nöyrä henki. Nämä hän virvoittaa. Niiden luona, lähellä Herra on. ”Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli” (Ps. 34:19).

Mikään meidän luonnollinen uhrimme ei kelpaa Jumalalle. Ja kuitenkin hän hyväksyy särkyneet yhteyteensä. ”Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää” (Ps. 51:19). Tällaiset sydämet ovat Jumalalle mieleen.

Israelin kansa on surkea esimerkki vastakkaisesta hengestä. Jesaja sanoo heistä: ”Eivät he tajua, eivät ymmärrä mitään, sillä suljetut ovat heidän silmänsä, niin etteivät he näe, ja heidän sydämensä, niin etteivät he käsitä.” (Jes. 44:18). Jeesus lainaa Jesajaa näin sanoen: ”Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.” (Matt. 13:15).

Mutta kyllä kerran tulee Israelillekin uusi aika, ja se aika tulee pian. Siitä Hesekiel on kirjoittanut: ”Minä annan teille uuden sydämen ja teidän sisimpäanne uuden hengen. Minä otan teidän rinnastanne kivisydämen pois ja annan tilalle elävän sydämen.” (Hes. 36:26 KR92). Tuolloin Israelin kansan sydän on kokonaan muuttunut. Se on särkynyt Herran Sebaotin edessä. Silloin he katsovat häneen, jonka ovat lävistäneet. Voi ihmeellistä aikaa!

Näin pitäisi käydä jokaisen yksityisenkin ihmisen elämässä: kivisydän vaihtuu taipuisaksi ja eläväksi sydämeksi. Miten? Vain Herran voimalla. Hänen salattu aivoituksensa paljastaa, että hän on itse valinnut ihmisistä nuo hänen mielenmukaiset sydämet. Heihin hän on vuodattanut ja vuodattaa Hengensä. Kuitenkin kaikille julistetaan evankeliumi. Jumalan mieleen ei ole jumalattoman kuoleman. Kuitenkin vain särkyneet sydämet ottavat sen sanan vastaan. Muut sen hylkäävät. Tässä on suuri Jumalan salaisuus.

Kun Kristus tuli ihmiseksi, hän saarnasi sanaansa koko kansalle, mutta vain osa siitä otti sen vastaan. Tämä kansanosia oli niitä, joista jo Jesaja ennusti puhuessaan tulevasta Messiaasta: ”*Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta*” (Jes. 61:1).

Näin on tänäkin päivänä: ”*Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa*” (Ps. 147:3).

On myös kirjoitettu: ”*Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti*” (Jes. 42:3).

Ja vielä: ”*Minun käteni on kaikki nämä tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra. Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä.*” (Jes. 66:2).

Jokainen evankeliumin piirissä olevan kyllä kuulee sanan, mutta sanoma ei saa sijaa kaikissa ihmisissä, eikä se uskossa sulaudu heihin. Oikeaan kuulemiseen tarvitaan särjetty ja nöyrä henki. Tarvitaan murtunut mieli ja elävä sydän. Vain tällaiset sydämet saavat lohdutuksen ja vapautuksen. Jumala on valmistanut nuo sydämet vastaanottavaisiksi.

Viisaalle ja itsekeskeiselle ihmiselle Sana ei avaudu. Se on seitsemällä sinetillä suljettu. Mutta ne kuulevat, ne ymmärtävät, joille sinetit murretaan. Jeesus Kristus sen tekee (Ilm. 5:1; Ilm. 5:5; Ilm. 6:1). Särjettyt, murretut ja rikutut saavat kokea voiton Jeesuksen ja hänen nimensä kautta. Jeesuksesta ennustetaan Jesajan kirjassa: ”*Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon*” (Matt. 12:20).

Raamattu puhuu kuvaannollisesti ihmisestä, joka luottaa omaan itseensä ja hakee apunsa maailmanmielisyydestä näin: ”*Katso, sinä luotat nyt Egyptiin, tuohon särkyneeseen ruokosauvaan, joka tunkeutuu sen käteen, joka siihen nojaa, ja lävistää sen. Sellainen on farao, Egyptin kuningas, kaikille, jotka häneen luottavat.*” (2. Kun. 18:21). Ei tule siis luottaa muuhun kuin Jumalaan ja hänen sanaansa. Onnellinen on se, joka Sanasta etsii turvan ja lohdutuksen. Sellaiset ovat särjettyjen sydämien ihmisiä. He ovat suitsevia kynttilöitä joita ei koskaan sammuteta.

Emme saa olla niin tyhmiä, että ajattelemme: koska ei ole aivan varmaa kuulunko juuri minä valittujen joukkoon, ei minun kannata pyrkiä iankaikkiseen elämään, enhän ehkä sinne kuitenkaan pääse. Tällainen on tyhmän puhetta.

Ihminen, joka on ottanut vastaan armon evankeliumin, on jo Jumalan nöyryyttämä. Ei luonnollinen ihminen voimassaan ja viisautessaan sellaiseen kykene. Psalmikirjoittajakin oppi tämän aikoinaan. Hän sanoo: ”*Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi.*” (Ps. 119:67).

Mutta on vain niinkin, että jos kääntyvä ihminen on kääntynyt vain kiihkeän ja vetoavan saarnan vuoksi eikä sydämen halusta, hän saattaa jäädä sisimmältään kovasydämiseksi. On kirjoitettu: ”*Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta*” (Jes. 26:10). Jos siis kääntyneestä tuleekin vain käännytetty ja hän on pelkästään kuin ruvennut uskoon, hän ei ehkä saanutkaan kääntymyksessä uutta sydäntä.

Lahkohenkiselle opettajalle on aina tärkeää saada aikaan paljon käännyttäisiä. Niitä täytyy saada aikaiseksi hinnalla millä hyvänsä. Tällaisessa käännytystahtumassa julistetaan syntejä anteeksi, vaakuutetaan hoidettavalle Jumalan lapseutta käännytettävän sydämen tilaa kysymättä ja kysymättä asiaa ensin Elämän Herralta. Mutta näin on saattanut syntyä taas uusi ratkaisun tehnyt ihminen, mutta hänellä ei ehkä olekaan aidosti särkynyttä sydäntä. Sellaista tapahtuu paljon kiivaissa herätystapahtumissa ja lahkokokouksissa. Kovin niissä kerskataan uusista jumalanlapsista, mutta kaikki puhe on ehkä vain inhimillisen luulon ylpeyttä. Liian helposti edellisellä tavalla synnytetty sielu luopuukin luulotellusta uskostaan kun voimat loppuvat, tai kun hänelle tulee vastoinkäymisiä. Heidän sydämensä ei ole hyvä kasvupaikka, vaan se on kovaa kalliota. Jeesus opetti: ”*Ja mitkä kalliolle putosivat,*

ovat ne, jotka kuullessaan sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta: ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä luopuvat ” (Luuk. 8:13). Herätyssaarnaaja Wilhelmi Malmivaara sanoi aikoinaan jotenkin näin: ”Kaikki jotka minä herätin, menivät takaisin maailmaan, mutta ne, jotka Herra herätti, ovat säilyneet Herralle elävinä.”

Mutta aina on aidonkin Jumalan lapsen nöyryyttävä ja säryttävä. Joskus on mentävä aivan siruiksi. Syntynyt aito synnintunto kertoo tästä jo paljon. Vain murtunut, itsensä viheliäiseksi kokeva, syntisyytensä tunteva ihminen, tarvitsee todella armoa ja Kristuksen verta.

Oletko saanut kokea sellaista? Oletko sinä nähnyt itsesi viheliäisenä synnin turmelemana ihmisenä? Häpesitkö tuolloin tilaasi? Ja kun sait avun, aloitko edes jollakin tavoin tajuta armon valtavuutta? Ihanaa, jos näin on käynyt kohdallasi.

Vain ihminen, joka on joutunut itkemään aidosti syntejään, tajuaa kuinka ihmeellinen lohtu on piisara Kristuksen verta. Sellainen ihminen ei pidä enää armoa halpana. Hän jää toki pelkäksi saviastiaksi ihmettelemään, miten sellainen raakkikin voi kelvata Pyhälle Jumalalle, hänelle, jonka luokse ei voi päästä mitään epäpyhää, eikä saastaista.

Oikea sydämen asenne syntyy kärsimyskoulussa. Koettelemattomat ihmiset ihmettelevät, että pitääkö sitä nyt ihan varta vasten etsiä itselleen vaivoja ja kärsimyksiä. He eivät käsitä tätä salaisuutta. He haluavat säilyttää elämänsä, mutta samalla he menettävät sen. He kauhistelevat omalle itselleen kuolemista. Ehkä he sen toki oppina hyväksyvät, mutta käytännössä he pakenevat sellaista. Mutta itseensä toden teolla pettynyt sielu alkaa suorastaan ikävöidä kuolemaa Herran kanssa. Hän alkaa vähitellen käsittää apostoli Paavalin opetusta särkymisestä, rikkoutumisesta saviastiaksi, sellaisiksi, jotka alkaa kuolla kokonaan itselleen ja elämään vuorostaan Herralle. Paavali muistuttaa: ”Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljäyty, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin.” (2. Kor. 4:7–11).

Savenvalajat tietävät, että murskatusta vanhasta ruukusta tulee parasta ainetta uuteen ruukkuun. Tällaisista ruukkuihmisistä tulee arvokkaita astioita Elämän Herran käyttöön. Mutta sitä ennen on monenlaista tuskaa ja ahdistusta, sillä eihän terve halua sairaaksi. Turha kuona poltetaan pois. Mutta kukaan ei luonnostaan ja tosissaan halua tulla murskatuksi. Kenestäkään ei ole sellaiseen itsessään. Kuka on siis tällaiseen kelvollinen? Toiset kuitenkin suostuvat siihen. Näistä ihmisistä alkaa tuoksua Kristus-tuoksu. Oikein on apostoli Paavali kirjoittanut: ”Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen?” (2. Kor. 2:15,16).

Vapahtajakin kipuili inhimillisessä luonnossaan joutuessaan tällaiseen taisteluun. ”Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden” (Hepr. 5:8).

Kun ihminen joutuu koulussaan joskus myös läheisten torjumaksi, särkyminen tuottaa vain lisätuskaa. Hän ei oikein tiedä missä mennään ja mikä on lopputulos. Myrskyt raivoavat. Elämä tuntuu tuoloin olevan kaaoksessa. ”Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuuta” (1. Kor. 7:36).

Tämä kaikki on särkymistä Pyhän Jumalan käsiin. Terveestä astiasta tulee särkynyt saviruukku. Vahvasta tulee heikko.

Siksi monen rukous on tällöin särkyneen saviruukun rukousta.

Saviruukun rukous

*Kuule, Herra, ymmärtämätön tässä puhuu:
 Miksi minua ei luotu ajan myrskyjä kestävään?
 Olen kuin outo, vieras ja muukalainen tässä majassani.
 Miksi sain näin rikkinäisen ruukun henkeni tuvaksi?
 Miksi lyönnit käyvät niin kipeästi risaiseen pintaan?
 Pahimmin ne sattuvat silti sisälle sydämeni pohjaan.
 Herrani, vieraitten lyönnit voisinkin ehkä kestääkin.
 Mutta minua on haavoittanut oma kansani.
 Siksikö myös ääneni on rikki, säröinen?
 Äänenmurrostako vain lie,
 vai ihmisen murrosta?
 Kysyt: "Suostunko, tahdonko vielä?"
 Silti: olen niin hauras elämän arkeen.
 Onko ruukkuhyllyä pilalle menneelle astialle?
 Tänään ojennan sinulle, Herra, tämän rukousruukkuni!
 Yritän opetella lepäämään sinun laskemallasi perustuksella.*

(Romaanista: HERRAN TULET Veli Tuomi)

Jos ihmisessä ei ole tapahtunut millään lailla särkymistä ja jopa kuolemaa, hänessä näkyy jotenkin aina ihmisen inhimillinen luonto: sydämen kovuus, oikeassaoleminen, tuomiohenki, itsekeskeisyys ja pikkulapsi Kristuksessa. Tällainen ihminen helposti sitoo toisia määrättyihin oppirakenteisiin, määrättyihin raamatunkäännöksiin, perinnäissääntöihin, joukkoihinsa - ja aina itseensä.

Särkyneessä sydämessä tapahtunut muutos näkyy aina jotenkin. Hänessä näkyy ja kuuluu jo rakkauden, sävyisyyden ja lempeyden henki - totuutta puhuessaan. Rakkaus on kaikista suurin, koska se on Jumala itse. On myös kirjoitettu: ”Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä ”rakkaus peittää syntien paljouden.” ” (1. Piet. 4:8). Tällä tavoin näkyy särjetyn sydämen henki. Hän rakkaudella peittää toisten vajavaisuuksia. Tällaisia ihmisiä on joskus sanottu armon pieksämiksi. Armollisen Jumalan isällinen kuritus heidän parhaaksensa on aikaansaanut sen että he ovat parantuneet kovasydämisyydestään. Nämä ihmiset ovat armon ihmeitä.

Vanhan testamentin Jobin kohtalo kuvaa hyvin, miten suuresta ja vanhurskaasta miehestä tuli pieni mies Jumalan särkymiskoulussa. Job oli niin hurskas, että taisi ihmetellä sitä ihan itsekin. Hän puolusti kiivaasti hurskauttaan ystävilleen ja jopa Jumalalle. Kun ylpeä Job puheineen oli koeteltu, siinä puhui nyt toisenlainen mies. Hän sanoi: ” - Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa. Sinä kysyit: ”Kuka on tämä, joka näin peittää minun tarkoitukseni mielettömällä puheillaan?” Minä se olen. Olen puhunut mitään ymmärtämättä asioista, joita en käsittä - ne ovat minulle liian ihmeellisiä. Sinä sanoit: ”Kuuntele nyt, kun minä puhun. Nyt minä kysyn sinulta, ja sinä vastaat.” Vain korvakuulolta sinut tunsin. Nyt ovat silmäni nähneet sinut. Sen tähden minä häpeän puheitani ja kadun niitä tomussa ja tuhassa. ” ” (Job 42:2-6 KR92). Miten muuttunut olikaan nyt suuri Job? Hänellä oli nyt suuri Jumala, mutta hän itse oli tullut pieneksi ja mitättömäksi. Hän oli nyt itsessään köyhä mutta Jumalassa rikas. ”Ja Herra siunasi Jobin elämän loppupuolta vielä enemmän kuin sen alkua...” (Job 42:12).

Jeesus nimittää Vuorisaarnassaan murrettuja ihmisiä Hengellisesti köyhiksi. Hän julistaa heidät autuiksi. ”...hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi:

"Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.

Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä. " " (Matt. 5:2–11).

Eivätkö nämä ihmiset ole juuri niitä, joissa Jumalan tahto on saanut toteutua? Heidä ei sanota autuiksi heissä itsessään olevan jonkin ansion perusteella. Ei, sillä vain kuoleminen omalle minälleen on saanut aikaan jotain noin ihmeellistä. Vain särkyneet sielut ovat valmiita hinnalla millä hyvänsä kuolemaan pois kaikelta muulta maailmassa ja riippumaan yksin Jeesuksessa Kristuksessa. Juuri Kristukseen sitoutunut sielu alkaa janota kuolemistaan synnille ja kaikille turmiovalloille. Hän janoaa elämää Kristuksessa. Maailman viehätys vähenee. Hän pyrkii siihen ihmeelliseen olotilaan, jonka Paavali löysi. Hänen kerskauksensa oli tämä: *"Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle!"* (Gal. 6:14).

Ilman särkymistä, ja koettelemista ei ihmisestä tule todellista sielunhoitajaa, eikä hän kykene ottamaan vastaan hengellistä johtajuutta, koska hän on vielä hengellinen vauva ja tarvitsee vielä itsekin hoivaamista. Hän on vaippaikäinen. Näin siitäkin huolimatta, että hän saattaa huseerata kovasti lainsaarnaajana ja oppimestarina ja niin edelleen.

Kuinka siunattu onkaan sydän, josta on poltettu poroksi kaikki omahyväisyys, kaikki luulokristillisuus ja tilalle on versonut Kristuksen mieltä. Tällainen sielu iloitsee siitä, että hän pienenee, mutta Kristus sen sijaan hänessä kasvaa. Tuolloin ei edes pilkka ja hylätyksi tuleminen kovin pahasti haittaa. Häntä alkaa kiinnostaa vain se, mitä Herra hänestä ajattelee. Viinipuun oksa on karsittu turhasta. Se tuottaa nyt runsaasti hedelmää ja on ilo taivaalliselle puutarhurille. Samalla kova kalliosydän on jauhettu hyväksi viljelysmaaksi. Tällainen armon ihme asustaa särkyneen sydämen majatalossa. Vastaavasti ilman särkynyttä sydäntä ei ole aitoa kuolemaa Kristuksen kanssa. Ilman sitä ei ole pyhitystä. Vain opillisesti kuollut on pelkästään valekuollut. Kun tällaista valekuollutta potkaisee, heti alkaa kuulua hänen taholtaan monenlaisia älähdyksiä ja syytöksiä. Tosikuolleen tuntee taas siitä hän on kuollut. Kuollut ei enää reagoi. Hän on kuollut.

Lopullinen särkyminen, ihmisen murros ja kuoleminen tapahtuu vasta silloin, kun tämä nykyinen telttamaja puretaan ja siirrytään jo uuteen kotiin taivaassa. Saarnaaja muistuttaa tästä lopullisesta särkymisestä näin:

"Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin hopealanka katkeaa ja kultamalja särkyy, ennen kuin vesiastia rikkoutuu lähteellä ja ammennuspyörä putoaa särkyneenä kaivoon. Tomu palaa maahan, josta se on tullut. Henki palaa Jumalan luo, joka on sen antanut." (Saarn. 12:6,7 KR92).

Silloin on kaikki täydellistä.

"Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan" (1. Kor. 13:12).

Herra, anna minulle se armo, että kokonaan särkyisin kaikelle tarpeettomalle ja elämäni olisi rakennettu yksin sinun varaasi ja sinulle. Amen.